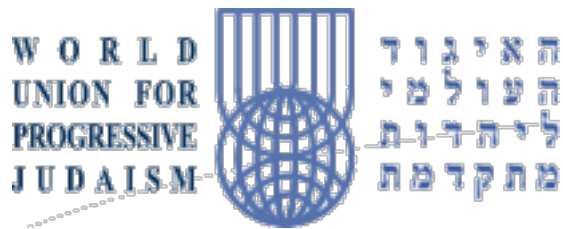

5776

Torah from Around the World

Eén munt in een fles maakt een rinkelend geluid; een fles vol met munten maakt geen geluid; de geleerde die de zoon is van een geleerde is dus bescheiden; de geleerde die de zoon is van een am ha'aretz (een ongeletterde) schettert zijn kennis in het rond. (Bab.M. 85b)

Omdat het Liberale Jodendom geen achtste dag Pesach houdt (in navolging van Israël) loopt de behandeling van de sidrot de komende weken uit de pas met de volgorde zoals de orthodoxie die hanteert.

Sjabbat 25 juni 2016 / 19 siewan 5776, Sjelach Lecha, Bemidbar 13:1 - 15:41
Tanach, blz. 292 - 300
Haftara: Kohelet/Prediker 4:4 - 5:7
Tanach: blz. 1585 - 1586

Commentaar: Rabbijn Danny Burkeman is rabbijn van de Community Synagogue in Port Washington, New York.

Vertaler: Jaap Frank en Sabine Frank-Fiedler

[Het Engelse origineel.](#)

Hoe we ons zelf zien

Iedere keer als ik in de spiegel kijk, overvalt het gezicht dat terugkijkt me een beetje.

Het is niet zo dat ik niet weet hoe ik er uit zie, maar dat ik de idee heb dat ik er nog net zo uitzie als toen ik begin twintig was. Zo ben ik steeds een beetje geschokt te zien hoe weinig haar ik nog heb en hoe veel rimpels ik in mijn gezicht heb gekregen. Ik stoor me er niet aan, maar dat is niet hoe ik mij zelf in mijn verbeelding zie.

Ik bezie mijn leven door een jonger stel ogen, zodat mijn lijf soms mijn verwachtingen van wat ik nog zou moeten kunnen doen, niet meer kan bijbenen. We weten dat ons zelfbeeld

belangrijk is. Wanneer we zijn geschoren, wanneer we mooie kleren aan hebben of wanneer we net van de kapper komen gaan we anders met situaties om dan wanneer we niet helemaal goed in ons vel zitten, er wel eens beter hebben uitgezien of ons niet lekker voelen.

In de sidra van de week zien we hoe belangrijk ons zelfbeeld kan zijn als we het verslag lezen van de verspieters die waren uitgestuurd om het beloofde land te verkennen. Bij hun terugkeer zeggen ze: „Wij zijn in het land geweest waar u ons naar toe hebt gestuurd. Werkelijk, het vloeit over van melk en honing.” (Bemidbar/Numeri 13:27) Maar de tien verspieters vervolgen met te zeggen: „Maar daar staat tegenover dat de bevolking van dat land sterk is. De steden zijn versterkt en heel groot, en ook hebben we er Anakieten gezien” (Bemidbar 13:28). Naar hun mening is er geen manier om het te veroveren. Al helemaal niet omdat de Anakieten (een soort volk van reuzen) of verscheidene andere volken daar zijn gevestigd.

Midden in dit verslag staat Kaleev apart van de andere verspieters en zegt zelfverzekerd: „We kunnen zonder probleem optrekken en het land in bezit nemen. We kunnen dat volk gemakkelijk aan.” (Bemidbar 13:30) Ondanks zijn stellige uitspraken herhalen de verspieters hun eerdere beweringen dat dit volk krachtiger is dan wij, en zij ontmoedigden de Jisraëlieten door angst te zaaien onder hen. In de bepalende passage zeggen deze tien verspieters: „Vergeleken bij dat volk van reuzen voelden wij ons maar nietige sprinkhanen, en veel meer zullen we in hun ogen ook niet zijn.” (Bemidbar 13:33)

We kunnen niet precies weten hoe de Israëlieten overkwamen op de eigenlijke bewoners.

Wat wij wel weten is dat zij, omdat zij zichzelf als sprinkhanen zagen, ervan uitgingen dat de volkeren waarmee zij te maken kregen hetzelfde beeld hanteerden. Door de wijze waarop zij zichzelf zagen was het absoluut uitgesloten dat het volk klaar of in staat was om dit land te veroveren. Dit gezegd hebbende, is het niet verbazingwekkend dat zij, een paar bijbelverzen verder, verpletterend worden verslagen door de Amalekieten en de Kanaänieten toen zij het heuvelige land naderden.

Ons zelfbeeld vormt het begin van hoe we door anderen gezien en ervaren worden. Het is geen toeval dat in het Jodendom het gebod 'Heb je naaste lief als jezelf' (Wajikra/Leviticus 19:18) begint met de opdracht onszelf lief te hebben, omdat het onmogelijk is van een ander te houden als we niet eerst van onszelf houden. Op een vergelijkbare wijze was er - omdat de verspieters (en in het verlengde daarvan de 'generatie van de woestijn') zichzelf sprinkhanen noemden - geen denken aan dat zij zichzelf als veroveraars van het land zagen. Om er nog maar van te zwijgen dat zij dit ook echt zouden realiseren. Hoe we naar onszelf kijken, kan ons verheffen of ons deprimeren. In het verhaal van de verspieters zien we hoe gevaarlijk het is om een lage dunk van onszelf te hebben, en wat dat teweeg kan brengen. Niet alleen voor het individu maar vooral ook voor een hele samenleving. We moeten een manier vinden om tevreden te zijn met onszelf, om het gezicht dat vanuit de spiegel naar ons kijkt aardig te vinden, en om zo een zelfbeeld te hebben dat positiviteit uitstraalt. Als we daartoe in staat zijn, hebben we mogelijkheden om naar ons eigen persoonlijke beloofde land te reiken. En om dat te veroveren.